

Συγκινεί το κείμενο ενός φοιτητή της Νομικής: “Μόνο από πίσω Σου υπάρχει ελευθερία!”

/ [Νέοι και Εκκλησία](#)

Συγκινεί το κείμενο ενός φοιτητή της Νομικής, όπως αυτό δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα της Χριστιανικής Φοιτητικής Δράσης: “Μόνο από πίσω Σου υπάρχει ελευθερία! Αν κάθε φορά που βάδιζα στον δρόμο υπήρχε κάποιος μπροστά μου, ποτέ δε θα έβλεπα μπροστά. Όταν, όμως, ακολουθώ Εσένα που είσαι η όντως Ελευθερία, η απεξάρτηση από την αμαρτία, η λύτρωση από τον θάνατο και τη φθορά, όταν βλέπω Εσένα μπροστά μου, τότε βλέπω πραγματικά μπροστά. Γιατί Εσύ είσαι η προοπτική μου, Εσύ ο σκοπός της ζωής μου, Εσύ είσαι Αυτός που πλάστηκα κατά χάριν να γίνω”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

Ελευθερία...

Πολλοί την εξύμνησαν, χιλιάδες έδωσαν το αίμα τους, για την κερδίσουν, όλοι την

θέλουμε κατοχυρωμένη για τον εαυτό μας. Είναι πηγή έμπνευσης που συγκινεί συνεχώς τους καλλιτέχνες, το αναφαίρετο δικαίωμα που δεσπόζει σε κάθε νομική ρύθμιση. Είναι το σύνθημα που αντηχεί στις διαδηλώσεις, το ύψιστο ιδανικό που μπορεί να ξεσηκώσει έναν ολόκληρο λαό. Είναι, όμως, και το μεγαλύτερο δώρο του Θεού στον άνθρωπο. Και αν ο εθνικός ποιητής χρειάστηκε 158 στροφές, για να την περιγράψει, ο Παντοδύναμος Κύριος κατάφερε να χωρέσει το πραγματικό της μεγαλείο της σε μία μόνο παράδοση φράση, μια φράση που μόνο Εκείνος μπορούσε να πει, καθώς έρχεται να συγκρουστεί μετωπικά με αυτό που διαχρονικά σήμαινε «ελευθερία».

Όστις θέλει όπισω μου έλθειν, άπαρνησάσθω έαυτόν καί άράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ακολουθήτω μοι (Μάρκ. η΄ 34).

Πόση ελευθερία κρύβει μέσα του αυτός ο λόγος Σου, Χριστέ μου...

Όστις θέλει...

Η σωτηρία μου θα έχει αξία, μόνο αν την επιλέξω. Γιατί η λύτρωση, το να είμαι δηλαδή κοντά Σου, είναι ωραιότερο να γίνει εφικτή με τον προσωπικό μου αγώνα από το να κατακυρώνεται αυτοδίκαια στο τέλος της επίγειας ζωής μου. Και, για να γίνει αυτό, πρέπει να Σε αγαπήσω έξ όλης τής καρδιάς, τής ψυχής, τής ισχύος καί τής διανοίας μου (Λουκ. ι΄ 27), να Σε ποθώ κάθε ώρα και στιγμή. Πρέπει να Σε διαλέξω μόνος μου, γιατί αυτό εκτός από ωραίο είναι και δύσκολο. Δεν έχει νόημα ούτε για Σένα ούτε και για μένα να Σου έχω υποταχθεί σαν δούλος άβουλος. Σημασία έχει να Σε ακολουθώ ελεύθερα ως παιδί Σου, που καταλαβαίνει, ενστερνίζεται και νιώθει οικείο το Άγιο Θέλημά Σου.

όπισω μου έλθειν...

Μόνο από πίσω Σου υπάρχει ελευθερία! Αν κάθε φορά που βάδιζα στον δρόμο υπήρχε κάποιος μπροστά μου, ποτέ δε θα έβλεπα μπροστά. Όταν, όμως, ακολουθώ Εσένα που είσαι η όντως Ελευθερία, η απεξάρτηση από την αμαρτία, η λύτρωση από τον θάνατο και τη φθορά, όταν βλέπω Εσένα μπροστά μου, τότε βλέπω πραγματικά μπροστά. Γιατί Εσύ είσαι η προοπτική μου, Εσύ ο σκοπός της ζωής μου, Εσύ είσαι Αυτός που πλάστηκα κατά χάριν να γίνω.

άπαρνησάσθω έαυτόν...

Κάθε φορά που παραμένω κλεισμένος στον εαυτό μου, σε μια προσπάθεια να διαφυλάξω δήθεν το αυτεξούσιο και την αυτονομία μου, τότε είναι που χάνω την ελευθερία μου, αφού βρίσκομαι «αιχμάλωτος της δικιάς μου τύφλωσης, του εγωισμού, της ανεπάρκειας και των παθών μου» (T. Merton). Το να παραδώσω,

όμως, τυφλά την θέλησή μου σε κάποιον κατώτερο ή ίσο με μένα σημαίνει υποβίβαση του εαυτού μου και αχρήστευση της ελευθερίας μου. Μόνο όταν εμπιστευτώ τα κλειδιά της ύπαρξής μου σε Σένα, μόνο όταν συνδράμω στην αλληλοπεριχώρηση της βούλησής μου με το δικό Σου Θέλημά, η ελευθερία μου παίρνει νόημα· γιατί αυτή η ένωση γίνεται ἐν τῷ Πνεύματί σου τῷ Ἁγίῳ, το οποίο δεν είναι πνεύμα δουλείας αλλά υιοθεσίας (Ρωμ. η' 15) και ελευθερίας (Β' Κορ. γ' 17).

καὶ ἀράτω τὸν σταυρόν αὐτοῦ...

Εἶναι ο αγώνας μου ἀπὸ τη δουλεία της αμαρτίας στην ελευθερία του Χριστοῦ, ἀπὸ τον θάνατο και τη φθορά στην ἀνάσταση, την υπέρβαση της φύσης, την κατὰ χάριν θέωση. Δεν εἶναι εύκολος αὐτός ο αγώνας, ἀλλὰ Εσύ, Χριστέ, ἔκανες τα πάντα, για να με βοηθήσεις: ἦρθες στη γη και ἔγινες ἄνθρωπος δείχνοντας ἔτσι ὅτι και η δική μου θέωση εἶναι ἐφικτή· «Ἐβαλες τον λόγο σου ὅσο γίνεται πιο κοντά στο στόμα μου, για να τον ομολογήσω, στην καρδιά μου, για να τον ποθήσω, στα χέρια μου, για να τον εφαρμόσω» (Δευτερ. λ' 14)· χαρίζεις το Σώμα και το Αἷμα Σου, για να μπαίνεις μέσα μου ὅταν ἀνάξια Σε κοινωνώ· μου αφιερώνεις ἀπεριόριστο χρόνο ἐπικοινωνίας μέσω της προσευχῆς.

Ἐκανες τα πάντα ἀλλὰ το παν το αφήνεις σε μένα. Εἶναι η ελευθερία που μου χάρισες, για να Σε ἐπιλέξω, για να κάνω το δικό μου βήμα προς Εσένα. Μου ἐμπιστεύεσαι την ελευθερία μου σαν το καλύτερο ὄπλο στον αγώνα μου να Σε ἀκολουθήσω· γιατί το αὐτεξούσιο δεν εἶναι ἀπλῶς «η ἀσπίδα που ἐμποδίζει τον διάβολο να ἀσκῆσει βία πάνω μου, ὥστε να με κάνει κοινωνό της ἀποστασίας του» (Ἅγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς). Η ελευθερία εἶναι το τόξο με βέλη τις πράξεις της ζωῆς μου· και αὐτά τα βέλη καρτεράς, ὄχι ἀπλᾶ να εἶναι στραμμένα πάνω Σου, ἀλλὰ να Σε χτυπήσουν. Και, αν εἶχα μόνο ἓνα βέλος, θα προτιμούσα να ἦταν αὐτή η ὁμορφη πατερική προσευχή:

Κύριε, ποίησόν με οἶον θέλεις καὶ ὥς θέλεις, κἂν θέλω, κἂν μὴ θέλω. Κύριε, ὥς κελεύεις, Κύριε, ὥς γινώσκεις, Κύριε, ὥς βούλει οὕτω γενέσθω ἐν ἐμοί...

Η.Κ.

φοιτητής νομικής

ΠΗΓΗ: ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ